

Pri Pomurski založbi bo v kratkem izšel roman »Peronarji« Ferija Lainščka

Peronarji so med nami

Franc je ležal v svojem fotelju in se hihital. Ponudil mi je steklenico: Ballantines - finest scotch whisky.

»Smrdelo bo.«
»Naj, saj sem se tudi poslal.«
Prizgal sem tranzistor in zavrtel skalo.

»Ta stvar je moja. To je edino, kar sem prinesel v to hišo. Za prvi honorar sem ga kupil.«

Poiskal sem neko postajo z vsiljivo orkestralno glasbo, ki mogoče ni bila ala paget, a stari je bil zadovoljen.

»Si se sploh stresnil?«
»Drisko imam od parfumarjenega gosposkega vina.«

»Mogoče pa je bil prašič crknjen,« sem se razveselil domislisce.

»Fant, ta tvoj družabnik je edini premeten. Revolucionaren je, kdor se dobro oženi.«

»Mlji bodo vsaj na policiji ožehali gate.«
»Hodila sva s kratkimi neenanekomernimi koraki, on, stari postopni, jaz, vajuček in tožila nad prekletim samskim življenjem.«

»Kdaj pride Amedeja?«
»Vsakič, ko jo boš omenil te bom nategnil,« se je zahihital. »Če sem nazrt, vsaj ne grem s trdim spat.«

»Prazna je,« sem pokazal na steklenico.
»Če imaš noge v vodi, gre zgoraj notri in spodaj ven. Tako lahko dobiš stavo.«

»Si z mano stavil?«
»Tako smo se šli včasih,« je odčelal v sobo, da so na tleh ostali mokri sledovi. »Sod piva lahko popijš. Ne vem, zakaj sem ga dal v omaro in

ne v hladilnik,« je pomahal z novo steklenico whiskija.

»Itak sem prehlajen. Pod grmom sem prespal.«
»Povem ti, da je to prav. Prepovedal bi, da se revni parijo z revnimi, pa bogati med sabo. Lepo, klošar pa doktorica, delavka pa direktor, to bi bil socializem.«

»Misliš Šolca?«
»Odpil je za tri prste, pljunil v posodo in padel v fotelj. »Kje pa je tista tvoja? Gosposka se mi je zdela.«

Zavekal sem in se z izbranimi besedami izpovedal. Francu sem že lahko zaupal, staremu ženskarju, ki v zrelih letih prav tako nima sreče.

No, tudi on je svojo tragedijo doživel nekako v mojih letih, takrat ko človek še ima pravico, da se resnično zaljubi. Medtem je bil sicer samo še enkrat na Natašinem grobu, a priznal je, da se je v sanjah še zmeraj vračala - ne razume, da so lahko še višji interesi, kot je osebna sreča - in ugotavljal sem, da je mrtva deklica njegov črvicek. Ampak meni ni prav ničesar brnil; čisto, čisto sam sem si pokrivali: puščal sem za sabo umazano življenjsko sled, kot gospenca predvika. V sadove svoje umetniške razgretosti že dolgo nisem več verjel, tudi ponarediti se očitno ni dalo prav ničesar, hlastanje po popolni svobodi je bilo zmeraj bolj samo hlastanje, ženske so se zvečina zaljubljuje v neke povsem druge tipe, in na nas, udejanjene pišmevtrivce, so zvedavo gledale samo z nasprotni strani ulice. Gotovo bi me črvicek pobaral, kdo sem, čemu, kako dolgo bom še lahko, a preglasilo me je hreščanje tranzistorja, ki ga je vzel pijani pesnik v naročje. Pila sva in brundala vsak svoj pivsko verzijo sentimentalnega napeva. Po radiu so rekli, da je ura nataknjo polnoč.

»Greva na postajo prizgriznit kranksko,« je zakrilil Franc in prevrnil posodo s scalino.

Ko so odpeljali Žiljka, sem bil zdajnc v kolodvorski okrepčevalnici in objubil sem si, da ne grem prav nikoli več. »Nevarno je ob tej uri,« sem opletal.

»Mi bodo vsaj na policiji ožehali gate.«
»Hodila sva s kratkimi neenanekomernimi koraki, on, stari postopni, jaz, vajuček in tožila nad prekletim samskim življenjem. Buteljni imajo srečo, verjetno zato, ker ne zahtevajo prevče, mi, široki svetovljski ljudje, pa smo obje obne in na vse vesoljne prizkušnje. Sanjarji je o samotni kmetiji nekje v otrodnih krajih, morda prav v Premurju kjer sva iskala navdih za nesrečni scenarij, in me vzmernjal z mislijo, da zame vendar še ni prepozno. Ni hotel razumeti, da razmišljam samo o Jovani Mamič, ki je pravkar izstopila na sarajevskem peronu. Spravila je vozovnico, ki jo bo spominjala na čudna ljubljanska sanjarjenja, in morda jo bo zalpila v album. Bom le ena izmed počitniških simpatij?

Kako ogabno zasmrdi rum po steklenični Prinited in Scotland. Zavohaš preznrojene, nikoli oprane srjace, poscane spodnjice, pedrske dlani, črvice ustne votline in razčlovečni vonj lastne kože. Prijetneje bi bilo, če ne bi prepoznaval upadlih obrazov, če se ne bi spominjal, da so mi že tolikokrat pravili inace svoje zmeraj neprizanesljive usode. Kolkolo prijetneje je bilo, dragi peronarji, ko sem v upanju na tolstata leta še vsaj malo dehtel med vami. No, saj tudi sedaj upam. Samo še neko sveto Marijo moram zmakniti in potem se odpravim. Tule, pred vašimi mrtvimi očmi bom stopil na vlak in vam pomahal, zanalasč razigrano, a v strahu, kot regruti. Ni me strah, da je ne bi našel, le molitev se moram še naučiti, kesanje: o, odpusti mi, ker sem grešil, ker je moja zapeljuna pamet...

»Poglej jih, kot bi jim vrana sredico izkljuvala.« se mi sršil drogirani pesnik. »Delat naj grejo, paraziti pofukani.«

»Pa ti!« sem siknil. Kako ne razume, da jih je zbrzdalo iznenada in prav tako od boga poslano kot naju.

»Jaaaaz? Jaz sem vendar umetnik! Najboljši seme tega naroda. Ti, smrkelj, boš meni očital. Meni boste očitali?« je zavreščal s polno supo in se zrinil na sredo živega koridora med šankom in gnečo ob blagajni.

»Seveda, ata, vi ste največji umetnik,« ga je potprepljal sluhljati fante z dolgimi, oskubenimi lasmi, ki je bil za glavo višji od hrzajočega Franca Schlichtumberja.

Tipi so ga zrinili medse in ga nekako obstopili. »Zapleši nam kaj, Billi. Saj si, ne?« so se zarezalši.

»En, dve, fuk, en, dve, fuk,« ga je pograbilo deklet, ki sem jo šele sedaj opazil, in ga zavrtelo, da sta skoraj padla. »Pohodili me boste, umetnik.«

»Ko pa drugega več ne more.«
»Opotekal se je do blagajne in se naslonil na šipo. Dihal je globoko kot žaba in nogo so mu drgetale. Šele sedaj sem opazil, da je zares podelal v hlače. Peronarji, ki so se prerivali pred okencem, so ga zrinili v kot. Zakinkal je na polici in skoraj omahnil na tla. Zlil sem svoj rum in se lotil njegovega; dvojnega si je naročil, umetnik.«

Ko so začeli zapirati in je prišla okrepljena patrulja, sem ga takole zavinjanega, pobuhranega in pohojenega odvlekel skozi stranski vhod in ga postavil na mlahavi nožici. Samo hropel je lahko še in se napenjal.

Naslednje dni sva popivala v boljših lokalih, kjer so delavskemu pesniku prav zares rekli umetnik. In na kredo so mu dali, če se mu ni ljubilo seči po denarniku, ki je bila sicer še polna, kot sem opazil, ko sem se po popivanju na postaji boril za njegovo življenje. No, in stotaka sem mu takrat zmaknil, ampak to ni bila kraja, kajti vrnil mu bom takoj, ko bo Vaniš razdelil marke. Zjutraj se ni kaj dosti spominjal, samo preklinjal je, ker nisem hotel pobrisati scaline, zaradi katere sva morala še nekaj dni oba spat v spalnici na zakonski postelji. V teh dneh in s znažnih gostinlah sva torej nadaljevala pijanski traktat o smislu, vrednotah in možnostih. Nič novega si nisva imela povedati, razen da bo Franc Schlichtumber napisal knjigo z naslovom Peronarji so med nami.

Nina se me je zelo razveselila. Rekla je, da sem verjetno namerno pozabil skice, pa mi ne zameri, da ravno kuha, me vabi na kosilo, neuma debela koza, njena cimra, pa da je šla domov. Ni mi torej uspelo, da bi spotoma, v namišljeni naglici prišel do svoje lastnine, in začel sem se presedati.

»Kako glasbo imaš rad?« si je obrisala roke v brisačo in potisnila predme škalo s kasetami.

Kako glasbo? Tudi Avennike je imela, ampak punca, jaz bi poslušal tam tam. Postal bi človek Zulu, tak, ki ga živega zapokljejo v zemljo, da ga ni sram, ko umira. Najprej o glasbi, nato me bo pobarala o babici, ki jo na srečo pozna le po pripovedovanju razredničarke, ki me je obravnavala kot socialni problem, na koncu pa bo govorila spet o akademiji. Moja pridna Nina, saj bi se ji spovedal, ampak zadila je govodina, cvrčel je kompriček, na mizi pa se je znašla tudi trčetrtinska steklenica vina. Postajalo mi je vseč, da imam tudi sam bogato prijateljico. Sem pa res meva, če ne bom nalagal navivne, nič hudega sluteče deklice, ki za nameček stavi na revolucionarje. No, revolucionar res nisem, ampak...

»I don't like to sleep alone...« je bilo na kaseti.

»Imaš uro zgodovine?«

»Zakaj?«

»Paul Anka,« je zapela in se priklonila.

Kaznoval sem jo: naslednjo kaseto je morala sama izbrati in tudi klepetati je morala bolj sama zase, kajti nازل sem se, spodkopal še njen hribček pirca, se pretegnil in legel na posteljo. Hudiček, legla je k meni!

Nina sploh ni bila lepa, pravzaprav je bila takrat v gimnaziju mikavneža, ker so ji prvi v razredu zrasle čisto prave, ženske prsi; sedaj so ji že bingljale. Imela je tudi podbradek, težaške roke in debelo rit. Vse to sem si dopovedoval, ker me je bilo strah, kot zmeraj, ko sem zaslužil priliko, da bi segel med nogo in oticala lunico. Ženske jo sram škričajo, celo na filmu, kjer jih bogato nagradijo, če jo pokažejo; kamera potem zmeraj zaplavlja drugam. Tako sem torej razmišljal in se opravičeval, da vendar mislim deklico potegniti za nosek zaradi kosila in postelje, ne pa zaradi slatnjaja. To bi bila prečitna nečimrnost. Ampak Nina, Ninčec, Ninica je začela gomazati po meni. Raztegnila mi je majico in potovala z roko po trebuhu, ki ga je sedaj na srečo bilo vsaj za zrezek in dva decii vina, potem je verjetno iskala dlake na prsih, a teh ni bilo.

»Pogosto sem otožna,« je šepnila.

»Zakaj?« sem zategnil kot zmeraj.

»Kot otročiček si.«

»Zakaj?« sem tokrat odprsi. Prestrašil sem se, da mišli na moje gladke prsi.

»Zakaj, zakaj in samo zakaj,« me je zlasala. »Kako ne bi? Predavanja, študij, predavanja, pa ta prekleta soba. Stari me bo nagnal, če ne naredim letnika.«

Hripavo sem se poskušal zarežati, a ni šlo.

»Če nisi za žur, se tu nič ne zmeni zate,« je tožila.

»Kaj bi pa rada?«
»Oh, zakaj si nesramen?«

BESEDA AVTORJA

venskih novitet in med njimi tudi dve deli mladih avtorjev. Če bi vzhledu sledile vse slovenske založbe, morda ne bi bilo treba iskati stiskarskih rešitev, ko se mora na primer v skupni knjigi stiskati kar enajst pesnikov. Poudarek je še posebej razumljiv, če dodamo, da jim je to prva knjižna objava, čeprav so nekateri že tridesetletniki, poezije pa gotovo niso začeli živeti pri devetindvajsetih.

Besedilo sem v pomanjkanju ustreznega ilustrativnega domačega izraza poimenoval »romaneček« - gre namreč za inačico andegraund literature, ki ji slovenski avtorji nikoli niso posvečali pozornosti in se verjetno prav zato pri domačih bralcih ni udomachila. Veliko sem se ukvarjal s tovrstno tujo literaturo, se v letih vse intenzivnejšega iskanja skoraj sociološko srečeval z nekim nezapisanim slovenskim občutkom - namreč, da je smiselna, upravičena in potrebna samo t. i. visoka literatura - in vse to mi je verjetno dovoljevalo, da sem se preprosto prepustil navdihu za nekakšno »prozo v kavbojках, ki seveda to ni dobessedno, oziroma je morala zajemati v konkretnem prostoru. Ko sem odlomke prve verzije objavil v reviji Teleski in naletel na presenetljiv odziv bralcev, sem se nekako oprl na narjeno in v ponovljenem doživljanju zapisal besedilo, ki še bolj dosledno sledi mojemu čutenju takšne literature. Teško je kaj drugega reči o knjigi, ki itak prihaja pred bralca, svojega edinega sodnika, bi rekel, čeprav morda zveni stereotipno, in je res, da bolj kot o presojanju tega dela razmišljam o možnostih takšne literature pri nas.

Ni naključje, da je to knjigo založila Pomurska založba, kajti nekako se mi zdi, da ta hiša domači literaturo posveča vse več pozornosti, in kar je najbolj pomembno, skuša s specifično prodajno mrežo skrbeti za premostitev težave, ki ji tako radi pravimo: odklon bralcev od knjige. O tem priča tudi program Pomurske založbe za naslednje leto, ki obsega skoraj ducat slo-

FERI LAINŠČEK

»Nisem, le življenje je treba živeti,« sem poskušal našeti Šolčeve argumente.
»Ti imaš gotovo veliko prijateljev.«
»Jaz sem še revolucionar.«
»Res, kje je že to.«
»Kaj?«
»Gimnazijske revolucije, sanjarjenja...«
»Kaj to več ni v modi?«
»Mogoče je, ne vem, ampak življenje zahteva svoje.«
»Zenskami, takimi pridnimi, se je res težko pogovarjati. Oklepajo se vseh dejanskosti tega prekletega časa in tarnajo. Najrajši bi ji rekel, da mi je prav malo mar zanjo in za celo stoletje. Res, rad bi ji priprejiljo zlagal.«
»Imaš fanta?« sem iznenada bleknil.
Uprla se je na komolec in me pogledala naravnost v oči: »Misliš, da bi ležala takole ob tebi, če bi ga imela?«

»Ne, to je moje mnenje. Nikoli se ne bi rada počutila kot lajdra.«

Pa ne, da želi ta Devica Krepostna pripadati prav meni. Že drugič me je opazila z mesnatimi ustnicami, da so se vznemirili mravljinci. Odrinil sem jo in poiskal na polici uro.

»Štiri!« sem bevsknil. »Na predavanju sem zaudil!«

»V nedeležo!«
O, jebenti! »Seveda, ob nedeležah rišemo akte. Drugače modeli nimajo časa.«

Pograbil sem lastnino in hitel. Ninica je rekla, naj še pridem. Šele v parku sem ugotovil, da se mi pravzaprav več ne mudi. Sedel sem na hladno klopo in odprl mapo. Kako dolgo že nisem videl svojih mojstrov in - že tri dni. Morda mi je ljuba deklica katero zamaknila. Nina Potočnik. Kako se lahko zmotiš o človeku. Srečal jo na indijanskem žuru, vaje, da je mladost preživela z vsemi svetovnimi revolucionarji, potem pa ti bere traktat o življenju. Tako in še huje sem jo obtoževal, čeprav je bilo nekako naskrivaj rade, da sem se bal seči po mladem mesu, ker tega še nikoli nisem storil. Še najbolj me je odvrnilo, ker se ne znam poljubljati, mislim, takole zares. Hlače sem imel seveda še polne in kot pubertetni sem se spravljal v grm; priklisal sem si v spomin najlepše, Sabino telo.

TOZD YUGOTOURS Beograd, Djure Djakovića št. 31
objavlja v imenu in za račun YOGOTOURS organizacij v Londonu, Frankfurtu, Parizu, Bruxellesu, Amsterdamu in Stockholmu oglase

lesnina
»Lesnina«, proizvodno in trgovsko podjetje z lesom, lesnimi izdelki, pohištvo in gradbenim materialom, n. sol. o., Ljubljana, Parmova 53

Kandidati bodo sprejeti na delo v razdobju od marca, aprila ali maja do konca oktobra (odvisno od prihoda in odhoda Yugotoursovih gostov ter od njihovega števila v posameznih hotelih in področjih).

2. upravnika zgradb za vzdrževanje poslovnih objektov
Pogoja: - poklicna šola tehnične smeri (elektrikar) - 4 leta ustreznih delovnih izkušenj

TOVARNJA ELEKTROTEHNIŠKIH IZDELKOV
ELEKTROELEMENT
IZLAKE n. sol. o.
Tovarna elektrotehničnih izdelkov ELEKTROELEMENT, n. sol. o., IZLAKE, Podlipovica 3

TOBAČNA TOVARNJA LJUBLJANA, n. sub. o., Ljubljana, Tobačna ulica 5
Delavski svet delovne skupnosti Skupnih služb razpisuje prosta dela in naloge

Delavski svet TOZD Združenih filijal v sestavi DO
»Jugošped« Beograd, Terazije št. 10
OGLAŠA prosta opravila za delo v filijali, »Jugošped«, Jesenice

OBRTNI CENTER VRHNIKA
razpisuje dela in naloge individualnega poslovnega organa
Pogoji: - srednja izobrazba elektrotehnične ali ekonomske smeri

TOSAMA
Tovarna sanitetnega materiala, n. sol. o. VİR, Šaranovičeva 35
Razpisna komisija sveta Gozdarskega šolskega centra Postojna razpisuje dela in naloge

Komisija za delovna razmerja
Osnovne šole narodnega heroja Maksa Pečarja, Ljubljana, Črnuška 9

Stanovanjsko in komunalno gospodarstvo SKG, p. o., Kamnik, Stetletova 8
Odbor za delovna razmerja Stanovanjskega in komunalnega gospodarstva SKG, p. o., Kamnik

ABC Pomurka
Trgovsko gostinska DO Napredek Domžale, TOZD Grosist
sporoča, da sta bili v objavi javne dražbe za prodajo avtomobila kombi

SPOROČAMO ŽALOSTNO VEST,
DA JE UMLA NAŠ UPOKOJENEC

FRANC DOLENC

POGREB BO V ČETRTEK, 13. JANUARJA 1983, OB 15. URI
IZPRED HIŠE ŽALOSTI, ZG. LIPNICA 19, NA POKOPALIŠČE
V KAMNI GORICI

KOLEKTIV LIP BLEDE

Sporočamo žalostno vest, da je umrla

MARIJA TURČINOVIČ

roj. Šegulin

Pogreb naše drage mame, none in prane bo v četrtek,
13. januarja 1983, ob 15. uri na pokopališču Hrpelje
Do pogreba leži na svojem domu Kozina 26 A

Žalujoči:
sin Jože, hčeri Kristina in Milka ter drugo sorodstvo

Koper, Kozina, 13. januarja 1983

NEIZPROSNA SMRT JE PRETRGALA TVOJ OTROŠKI SMEH

SEBASTIJAN KEŠ

OHRANILI GA BOMO V TRAJNEM SPOMINU

OTROCI IN DELAVCI VVO POSTOJNA

V 83. letu starosti nas je zapustil ljubljeni mož, oče in dedek

FRANC DOLENC

Blažev ata

Pogreb dragega pokojnika bo v četrtek, 13. januarja 1983, ob 15. uri
izpred hiše žalosti Zgornja Lipnica 19 na pokopališču v Kamni gorici

Žalujoči:
žena Katarina, hčerka Rezka z družino, sin Stanko z družino,
sin Franci s sinom Francijem in sin Janko

Zgornja Lipnica, Otok, Ljubljana, 12. januarja 1983

Kruta usoda nam je mnogo prezgodaj iztrgala iz naše sredine
ljubljenega moža, očeta in dedka

MARJANA STRNIŠA

upokojenega tekstilnega tehnika

Po njegovi želji smo se od njega poslovili v najožjem
družinskem krogu 12. januarja 1983 na kranjskem pokopališču

Žalujoči:
žena Metka, sin Marjan in hčerka Jelka z družinama
ter drugo sorodstvo

Kranj, Sladki vrh, Ljubljana, Maribor, Kamnik,
Hvar, 12. januarja 1983

ZAHVALA

Ob boleči, nenadomestljivi in mnogo prerani izgubi našega dragega

FRANJA KOTNIKA

izrekamo iskreno zahvalo vsem, ki ste mi v življenju storili kaj dobrega, ki ste v težkih dneh
sočustvovali z nami, nam izrazili sožalje, zasuli njegov mnogo prerani grob s toliko cvetja ter
se tako številno zadnjič poslovili od njega

Žena s hčericama Katarino in Mojco ter vsi njegovi

Sporočamo žalostno vest, da je umrl

ANTON FISTER

upokojenec

Pogreb bo v petek, 14. januarja 1983, ob 15.30
na mestnem pokopališču v Celju

Metka, tekstilna tovarna in konfekcija Celje

Umrla je sodelavka

DANICA BURSAČ

Ohranili jo bomo v lepem spominu

Delavci in družbenopolitične organizacije LB-Temeljne banke
Gorenjske Kranj

ZAHVALA

Ob mnogo prerani izgubi ljube mame

JELENE BEZLAJ

roj. Pollak

se iskreno zahvaljujem vsem, ki so mi v najtežjih trenutkih stali ob strani, mi pomagali in mi
pisno ali ustno izrekli sožalje. Posebno se zahvaljujem doc. dr. Mihi Debevču, dr. Olgi Pirc-
Čerček in zdravstvenemu osebju Doma starejših občanov Kolezija za zdravljenje in nego med
mamino boleznijo. Hvala vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, ki ste mamino obiskovali in
jo bodrili. Za izkazano pozornost in darovano cvetje se zahvaljujem tudi delovnemu kolektivu
DO Metalka Ljubljana in delovni skupnosti Emona/Merkur Ljubljana.

Hčerka Vesna z družino

Ljubljana, 8. januarja 1983

Po težki nesreči nas je mnogo prezgodaj zapustil naš

KAJETAN BRENCÉ ml.

Od njega se bomo poslovili v četrtek, 13. januarja 1983, ob 15.30
izpred hiše žalosti Smrečje 8 na pokopališču Vrhnika

Ostal bo z nami v lepem spominu!

Kolektiv in družbenopolitične organizacije IUV,
TOZD Opekarna Vrhnika

Za vedno nas je zapustila naša draga sestra in teta

ANGELA ŽEBRE

roj. Bizovičar

Pogreb drage pokojnice bo v petek, 14. januarja 1983,
ob 14. uri na ljubljanskih Žalah

Na dan pogreba bo ležala v prvi mrliški vežici

Žalujoči:
sestri Minka Kosmač in Francka Šeme, nečakinje in nečaki
ter drugo sorodstvo

Ljubljana, 11. januarja 1983

ZAHVALA

Ob tragični, nenadomestljivi izgubi našega dragega moža, očeta in dedka

MARJANA KONJARJA

se iskreno zahvaljujem zdravnikom in zdravniškemu osebju neugodnega oddelka Kliničnega
centra, kolektivu mesarije »Zorman« za takojšnjo pomoč, IO OOS DO Litostroj in godbi,
sodelavcem DO Litostroj, TOZD IVET za lep govor, IO OOS Rašica in IO OOS Klinični
center, TOZD Pediatrija, vsem sorodnikom, sosedom, sodelavcem in prijateljem za izkazano
pomoč, darovano cvetje, za izrečena in pisna sožalja. Vsem in vsakomur posebej se enkrat
iskrena hvala.

Žena Marica, hčerka Marjana in sin Doran z družinama

Smlednik, 5. januarja 1983

Po hudem trpljenju nas je v 28. letu starosti
zapustil naš nepozabni

KAJETAN BRENCÉ

mlajši

Od njega se bomo poslovili v četrtek, 13. januarja 1983,
ob 15.30 izpred domače hiše Smrečje 8

Pokopan bo na vrhnjskem pokopališču ob 16. uri

Žalujoči:
žena Mira, sin Aleš, oče, brat in sestra z družinama ter drugo sorodstvo

Vrhnika, 12. januarja 1983

Dotrpela je naša dobra

MARIJA ČERNE

roj. Rode
Zigmarjeva mama iz Most

Od nje smo se poslovili v sredo, 12. januarja 1983, v družinskem
krogu na ljubljanskih Žalah

Žalujoči:
hčerki Minka in Zina z možema, sin France z ženo, vnuki Alenka,
Franci, Štefan, Marjan in Irena z družinami, sestre Ivanka, Francka,
Ana, Lenka, bratje Gustelj, Domine in Slavko z družinami ter drugo
sorodstvo

Ljubljana, 12. januarja 1983

ZAHVALA

Ob boleči in nenadomestljivi izgubi našega dragega moža, očeta in brata

GUSTAVA SOPIČA

se iskreno zahvaljujem sorodnikom, sosedom, prijateljem, sodelavcem in znancem, ki so nam
ob teh težkih trenutkih stali ob strani, nam izrazili sožalje, darovali cvetje in ga spremili na
njegovi zadnji poti. Zahvaljujemo se tudi sodelavcem DO »Tomoss«, Koper in gospodinu za
poslovljeni govor. Vsem še enkrat iskrena hvala.

Žena Kristina ter drugo sorodstvo

Koper, 10. januarja 1983

Nenadoma nas je zapustila naša dobra mama

ANICA LUZNAR

roj. Mertelj
iz Lipnice 9

Pogreb drage pokojnice bo v četrtek, 13. januarja 1983,
ob 15.30 izpred domače hiše na pokopališču Sr. Dobrava

Žalujoči:
hčerka Helena, zet Zdravko, vnuk Goran
in drugo sorodstvo

Lipnica, 12. januarja 1983

Za vedno je odšel od nas naš ljubljeni, skrbni oče, dedek, stric

OTMAR KOLENC

Na zadnji poti ga bomo spremili v petek, 14. januarja 1983,
ob 12. uri na pokopališču v Stožicah
Na dan pogreba bo ležal v tretji mrliški vežici na ljubljanskih Žalah

Žalujoči:
sin Boris z ženo Anico, vnukinja Lidija in drugo sorodstvo

Ljubljana, Novo mesto, 11. januarja 1983

SPOROČAMO ŽALOSTNO VEST, DA JE V 56. LETU STAROSTI
NENADOMA PREMINIL NAŠ SODELAVEC

ERNEST DERŽEK

DIREKTOR SPLOŠNEGA SEKTORJA

DOBREGA SODELAVCA BOMO OHRANILI V TRAJNEM SPOMINU

KOLEKTIV IN DRUŽBENOPOLITIČNE ORGANIZACIJE
DO TEKSTILANA KOČEVJE

Nenadoma je ugasnilo premlado življenje naš dragi

MELITI ANŽLOVAR

učenci 7. razreda

Od nje se bomo poslovili v petek, 14. januarja 1983,
ob 15. uri na pokopališču Kolovrat

Pridno učenko in dobro sošolko bomo ohranili
v trajnem spominu

Učenci in učitelji Osnovne šole dr. Slavko Grum,
Zagorje ob Savi

Zagorje ob Savi, 12. januarja 1983

Sporočamo žalostno vest, da nas je zapustil naš dragi mož, oče,
stari oče, brat, stric in svak

ERNEST DERŽEK

direktor splošnega sektorja Tekstilane Kočevje

Od njega se bomo poslovili v petek, 14. januarja 1983,
ob 11.30 na ljubljanskih Žalah

Na dan pogreba bo ležal v sedmi mrliški vežici

Žalujoči:
žena Marija, otroka Ernest in Gojko, pastorka Suzana, bratje,
sestre z družinami ter drugo sorodstvo

Kočevje, Ljubljana, Grosuplje, Maribor, Leoben, Kranj,
12. januarja 1983

